

ZE ŽIVOTA

JEŠTĚ RODINY S VÍCE DĚTMI

„Nejvřelejší prosby se nevyslovují nahlas, život našeho bližního nás prosí mlčky. — Začátek duchovního klesání je v neslyšení a nevidění, v uzavření smyslů k bídě kolem sebe“ (F. Heer). Nemylme se, jestliže se u nás hladem neumírá, jestliže oficiálně o nemocné a staré pečují občanská zařízení, jestliže pro opuštěné děti jsou dětské domovy, neznamená to ještě, že můžeme mít klidné svědomí. Chudé máte vždycky s sebou — stačí jen mít oči otevřené a srdce ochotné vidět a najdeme těch nevyslovených proseb, až užasneme!

Přirovnání sv. Pavla o tělu a jeho údech, které si mají navzájem pomáhat, nás poučuje, i když uvažujeme o zcela konkrétních způsobech pomoci bližnímu: každý podle svých podmínek, možností a schopností. V dnešní uspěchané době mívá každý naplněn svůj čas beze zbytku — bohužel, často nezbývá na to nejdůležitější. Zdá se, že není jiné řešení, než důkladně promyslet, čím je náš čas naplněn a pod Božím pohledem si stanovit pořadí hodnot. Užíváme čas, který nám Bůh dává, jen pro svůj užitek, nebo v něm má své místo i náš bližní? Soustavně, občas, náhodně, vůbec ne? Čas lze vyšetřit důsledným využíváním každé chvílky, lepší organizací práce i rozumným usměrněním kulturních potřeb a odpočinku. Pomoc úsměvem a dobrým slovem nestojí většinou žádný čas.

Chudý = potřebný jakýmkoli způsobem. Zarmoucený, bezradný, opuštěný, přetížený, nemocný. Naléhavě potřebná je generace nejstarších a nejmladších. U nejstarších je to zřejmější, osamělí staří lidé jsou vděční za každý projev opravdového zájmu a lidská dobrota se pro ně může stát světlem, vedoucím k Boží lásce v rozhodujících chvílích jejich života.

Zato rodiny s více dětmi prosí v pravém slova smyslu tak mlčky, že bývají i ochotnými k pomoci přehlíženi. O jejich problémech se mnoho neví, protože rodiče dělají svou práci rádi a děti aspoň v hrubých rysech mají všechno, co nezbytně potřebují. Dobrá pohoda a přirozená radostnost, vyzařující z velké rodiny, však zakrývá starosti a jen ten, kdo zblízka nahlédne, pozná, za jakou cenu rodiče životní potřeby dětí zajišťují. Jak hluboký je rozdíl v životní úrovni proti rodinám s 1–2 dětmi — nemluvě o bezdětných. Dnes opravdu není snadné zvlášt' s jedním platem uživit početnější rodinu, a nejen uživit a obléknout, ale i dobře vychovat, opatřit vyhovující byt, udržovat velkou domácnost stále v pořádku a čistotě, být stále v pohotovosti. Co rodiče přes všechnu svou snahu nemohou nebo nestačí zvládnout, chybí dětem. Napadlo nás někdy, že právě tyto rodiče — vzhledem k jejich důležitému a náročnému poslání — by měli mít poněkud klidnější život? Méně finančních i jiných starostí, dostatečný spánek, aspoň minimální odpočinek, a to ne pro ně samé, ale aby měli dostatek energie a času na děti, jejich individuální potřeby, rozumovou a duchovní výchovu. A že by se vůbec nemělo stávat, že matka více dětí vedle péče o svou rodinu musí z nutnosti jít ještě vydělávat... Ve zvlášt' obtížném postavení jsou matky, které zůstanou třeba jen s jedním dítětem samy, bez otce; potřebují ohleduplnou, citlivou, ale účinnou pomoc svého okolí.

Když sv. Don Bosko obcházel své dobrodince a žebrol, dělál to s vědomím, že svým dárcům více prospívá než oni jemu, protože jim dává možnost prokazovat lásku. Takové smýšlení potřebujeme: máme si pomáhat, ale díkem je spíše zavázán ten, kdo pomáhá, než komu je pomáháno.

Monika